

YOUNG ADULT

Terry Shaft

JAKO BONNIE A CLYDE

BĚHEM CHVÍLE SE MŮŽE VŠECHNO ZMĚNIT

PSYCHOTHRILLER

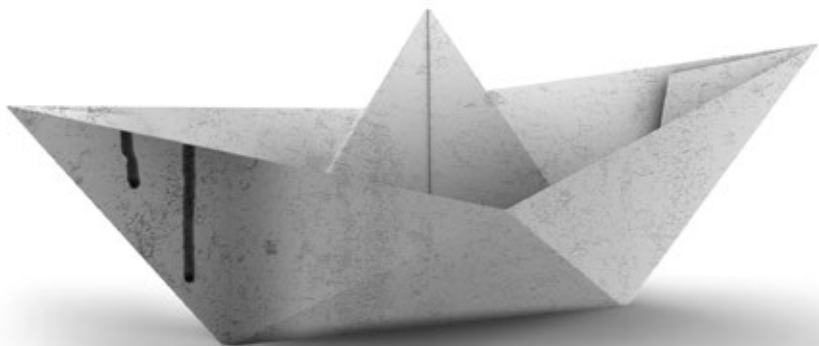

COSMOPOLIS

Terry Shaft

JAKO BONNIE A CLYDE

BĚHEM CHVÍLE SE MŮŽE VŠECHNO ZMĚNIT

ČÁST DRUHÁ

INKOUSTOVÁ TEMNOTA

Protřela jsem si oči, jestli vidím dobře. Na chvíli mě zamrzelo, že nedokážu šokem omdlít. Spousta věcí by se tím usnadnila.

Drahá Bonnie...

Ta slova se mi vpíjela do mozku, jako kdyby se mě snažila zhypnotizovat. Ten extrémně nakloněný rukopis s ostrými hranami písmen jsem poznala hned.

Clyde.

Drahá Bonnie,

neboj se, tvoje maminka je stále naživu. Dýchá, ale je v bezvědomí. Chvíli předtím, než pro tebe měla jet do školy, jsem ji překvapil, trochu přiškrtil a dopravil sem. S ohledem na její soukromí jsem jí napustil vanu a přidal pěnu, tak snad bude pořád držet a ty neuvidíš něco, co nechceš. V tomto stavu by měla setrvat zhruba do jedenácti, píchnul jsem jí totiž ještě sedativa, která se používají při odchytu zvířat. Někde jsem je ukradl, nemělo by jí to ublížit.

Ještě než tento dopis roztrháš na kousíčky a hodíš do záchodu, aby ses zbavila důkazů mé přítomnosti, seznámím tě s okolnostmi, má překrásná Bonnie. Máš totiž dvě hlavní možnosti. Oživit ji, anebo ji zabít.

Nezlob se na mě, neměl jsem s tebou jinou možnost. Je na tobě závislých příliš mnoho lidí a s nimi na krku nikdy nebudeš taková, jaká bys chtěla být. Jaká bys měla být, protože ty, Bonnie, jsi přirozeně nezávislý predátor. Stejně jako jsem já.

Nepotřebujeme, nemůžeme si dovolit mít takovou zátěž, jakou tví blízcí představují, protože my dva můžeme být závislí jen na tom druhém. Nikdo jiný nepřichází v úvahu, láska k někomu dalšímu činí člověka zranitelnějším, ale to ty dobře víš.

Takže k věci.

Něco jsem ti připravil. Když zajdeš za tu poloviční stěnu s topením, je tam položená žiletka a injekce. V té injekci je jed z Drahouška, dal jsem ho tam dost na to, aby zemřela rychle, a když ji necháš v bezvědomí, tak i bezbolestně.

Tento způsob má ale jednu nevýhodu. Až udělají na pitevně chemické rozbory, proč relativně mladá žena zčistajasna zemřela ve vaně, najdou po jedu stopy a už nebude pochyb o tom, že byla zavražděna.

S žiletkou to zvládneš. Voda smyje otisky prstů, ale i přesto si vezmi rukavice, kdyby ses omylem dotkla vany na podezřelém místě. Když jí zápěstí podržíš správně, bude to vypadat jako sebevražda, případ se uzavře a nenajdou se stopy po sedativech, protože se ani hledat nebudou. A i kdyby na ně nějaký snaživec narazil, zametou se pod koberec, protože lidé jsou líní.

Když se ji rozhodneš zachránit, a to je bez debat to „správné“ rozhodnutí, už nikdy se nebudeme moct setkat. Tvoje maminka totiž viděla mou tvář. Nejdřív v zrcadle v ložnici a pak jsem jí dovolil pohlédnout mi i do očí. Byla sice vyděšená, ale i rozumná. Nedělala hlouposti, takže jsem jí nemusel ublížit.

Možná po té dlouhé době, co je mimo, ztratí krátkodobou paměť a můj obličej se v její hlavě změní na pouhý mlhavý

přelud, který se s pomocí psychologů bude snažit polapit. Je to silná žena, je jen otázkou času, kdy to zvládne.

Co uděláš, když si na mě vzpomene? Chceš riskovat, že budeme pokračovat v našem výjimečném vztahu a tvoje maminka mě nějakou náhodou zahlédne a vrátí se jí vzpomínky na dnešní osudnou noc?

Bonnie, má nejdražší, jakou stranu si zvolíš? A kolik jsi pro ni ochotná obětovat?

*Říkal jsem to, dnes bude vskutku výjimečná noc...
Pečlivě si to rozmysli,*

Clyde

Dopis jsem si musela přečíst dvakrát. Deset důležitých minut jsem strávila jenom tím, že jsem se ho snažila pochopit. Že jsem se snažila vstřebat jeho podstatu a nějak z něj vyčíst, proč přesně to Clyde udělal.

Povzdechla jsem si. Ne jako člověk, který má rozhodnout o životě někoho jiného, ale jako člověk, který zapomněl koupit chleba a teď se mu nechce znovu přejít ulici. Přešla jsem k umyvadlu, opřela se o něj a zadívala se na svůj vlastní odraz v zrcadle.

Co teď budeš dělat?

Odpověď by měla být snadná, když ho miluju, ne?

Lhal ti, ve skutečnosti máš tři možnosti. Buď ji zabiješ, probeřeš, anebo na něj zavoláš poldy a všechno práskneš. Řekneš, že má doma zbraní jak pro armádu a že zabijí lidi. A oni ho zavrou. Jestli zabijel i někde jinde, tak mu to všechno sečtou a on dostane křeslo.

Nenechám ho zavřít, a už vůbec ne usmazit. Na to mi na něm moc záleží. Už jsem ti přece říkala, že ho miluju.

Jo, já po něm taky šlím, ale nezaslepuje mi úsudek.

Co to říkáš? Ani jedna bysme ho nenechala zavřít.

Ne, to jsem neměla na mysli.

Tak co?

Myslela jsem to tak, že uvažuješ jinak, než když jsi ho poznala. Tak nějak... jako kdybys na něj brala moc ohled.

Pořád nechápu.

Zírala jsem na svůj obličej a periferním viděním zahlédla, že mi tam velkoryse nechal i hodiny. Bylo kolem osmi hodin, měla jsem dostatek času na rozhodnutí.

Před měsícem jsi jela sama za sebe. Kdyby se kolem tebe motalo něco, co by tě jen potenciálně ohrožovalo, zbavila by ses toho. Nikdy bys nedovolila, aby tě někdo doopravdy poznal.

To je logické, povídám si s hlasem ve své hlavě a občas ho i poslechnu. Ovšemže nechci, aby o tom někdo věděl.

Takže teď zabiješ svoji matku? Netrpěla depresemi a ani ničím jiným. Budeš jedna z hlavních podezřelých. Není to riziko moc velké? Určitě si budeš muset povídat s psychologem a ti na něco přijdou.

Promiň, mluvíš strašně zmateně, nechápu, co se mi tím snažíš říct. Jsem z tebe rozhozená víc než z toho, že mám tři metry od sebe polomrtvou ženskou. Což zní fakt hrozně, když je to ještě ke všemu moje máma, ale já vážně nic necítím. Jenom to, že Clyde to možná opravdu udělal kvůli mně.

Počkej, počkej, o čem to teď zase mluvíš ty?

Mluvím o tom, že třeba to se mnou vážně myslí tak jako já s ním. Že mě taky tím svým perverzním, rozkošným způsobem miluje a vážně chce, abych byla svobodná.

Ani jeden z vás nemůže milovat. On je charismatický psychopat, ty lidská troska ztracená ve vesmíru emocí.

Já vím, já vím. Ale co když tohle je ta největší láska, kterou jsme schopni poskytnout?

Psychopati nemilují. Tak to prostě je. A pokud tvrdí, že ano, je to jen hra. Součástí toho, jak z tebe dostat to, co oni chtějí.

Tohle se mi na tobě fakt líbí. Když jsem s ním, za úsměv, pusu nebo za to, když mě vezme do náruče, bys mu dala ledvinu. Druhou za to, aby to trvalo alespoň deset vteřin. A když tu není, snažíš se ho rozebrat. Co když se nedá rozebrat? Co když je prostě mimo všechny stupnice? Hele, přiznejme si to. Obě žijeme díky tomu, že škatulkujeme lidi, a podle toho se pak chováme. Co když on se nedá zaškatulkovat a nějaká vyšší síla nás seznámila, aby nám oběma pomotal mozečky?

Musí se dát zaškatulkovat. Viděla bych ho na vysoce funkčního psychopata s destruktivním narcismem. Ale to teď nemáme řešit. Musíme řešit, jestli bude žít, nebo ne. To ona je teď náš hlavní problém, ne Clydovy motivy.

A co budeme dělat potom, až ten problém vyřešíme?

Chvilí počkáme, aby vychladla, a pak zavoláme policii. Měla bys zavolat i Clydovi, ale ten papír s číslem si odnesla Sestřička. Takže zavoláme jí, zhrouťme se do telefonu a sehrajeme před kriminálkou divadlo. Myslíš, že to zvládneme?

Nikdy jsem nedokázala předstírat pláč.

Asi je načase se to naučit.

A až... odvedu svou práci, zeptám se ho.

Není trochu pozdě, ptát se ho, jestli tě tím svým zvráceně roztomilým způsobem, nebo jak jsi to nazvala, miluje?

Je to ta nejlepší chvíle. Spíš si ale myslím, že přijde sám a vyzná mi lásku. Protože kdyby ke mně nic necítil, nenutil by mě tohle dělat, ne?

Jo, to dává smysl. Je tady ta šance, že jsi jeho „vyvolená“.

Není jiný racionální důvod, proč by to dělal.

Zabíjí lidi, on nepotřebuje mít racionální důvody.

Říkal, že toho prvního zabil, protože ho napadl. Možná byl pošahanej odmalička, pak se na Rogerovi pomstil a ten pocit mu zachutnal. Možná netoužil vždycky po kariéře sériového vraha, ale osud si s ním jednoduše pohráł.

Šel do zvláštních jednotek. Zabil chlapa jenom proto, že ho říznul.

Třeba se odmalička málo kontroloval a agrese v něm byla vždycky.

Odtrhla jsem pohled od zrcadla a zkontrolovala hodiny. Uběhlo čtvrt hodiny, měla bych začít. Beze spěchu, se zvláštním klidem v duši, jako kdybych dělala nějaký posvátný rituál, jsem si klekla a vzala do ruky gumové rukavice. Byly obyčejné, bílé a já si je naprosto bez emocí navlékla. Jednu po druhé, plynule, jako když jsem lezla do rukávů mikiny.

Necítila jsem se provinile, když jsem opatrně brala do ruky žiletku ostrou jako břitva. Dál už jsem nepřemýšlela, jestli to, co dělám, bude mít větší následky, než předpokládal Clyde v tom naškrabaném dopise. Myslela jsem jenom na to, že všechno musí být perfektní. Protože mám narozeniny a protože jsme s Clydem dnes večeřeli jako normální pár. Protože tohle tak má být a protože my dva k sobě patříme. A protože já nikdy nebudu sama sebou, dokud budu vláčet jako kouli na noze nekonečné množství různých příbuzných. Protože jsem ho milovala, jak nejvíc moje pošramocená duše dokázala, a nechtěla jsem se toho pocitu zbavit. Nikdy.

Bez sebemenšího třesu v rukou jsem přiložila čepel na její vřetenní tepny. Měla jsem pocit, že vidím, jak v nich proudí krev. Beze spěchu, vyrovnaně. Stejně, jaké bylo mé rozpoložení.

Pak jsem zaryla kov do předloktí. Řízla jsem. Překvapilo mě, jak lehce se tkáně krájí, jako kdyby to nebylo lidské maso, ale jenom máslo. V hlavě jsem měla úplně čisto. Až jsem se sama sobě divila, že ani vražda vlastní matky se mnou nic nedělá. Jediný, kdo mě přiměl něco cítit, byl Clyde. Byl jako moje droga. Moje soukromá droga, pro kterou bych udělala všechno.

Dívala jsem se, jak krev vytrvale opouštěla její cévy, jak snadno, skoro osvobozeně stékala přes čistou kůži a něžně

kapala do vychladlé vody. Bylo to jako divadlo, jako moje osobní kouzelné představení, které si má matka připravila pouze pro mou potěchu.

Když jsem byla ještě holčička, hrála mi s maňásky pohádky. Tohle ale bylo něco mnohem lepšího. S každou další kapkou z ní vyprchával život. Nenápadně se vytrácel a já byla u toho. Nebyla jsem pouhým očarovaným divákem, ale i režisérem. Ale já nechtěla zasáhnout, nechtěla jsem seřvat herce, chtěla jsem si to nerušeně vychutnat až do konce.

Držela jsem ji dál za ruku, i když jsem věděla, že už je dávno mrtvá. Já si ale nemohla pomoci. Tohle bylo něco nového, intimnějšího než cokoli, co jsem kdy zažila, a já jsem nechtěla, aby to jen tak skončilo. Ne, ještě ne. Ještě ne, ještě chvíličku sledovat, jak se živý člověk postupně mění ve věc.

Nevím, jak dlouho jsem tam seděla. Ale stálo to za to. Pak jsem beze slova a s ochablými svaly vstala. Jako v mrákotách, ale zároveň neuvěřitelně živá, jsem vycouvala z bezprostředního místa činu. V místnosti bylo absolutní ticho rušené jen jemným čerčením vody a já pořád nedokázala promluvit. Něco mi v tom bránilo.

S ledovým klidem jsem vzala Clydův dopis a dlouho vyčkávala, než jsem ho roztrhla. Už jsem chápala, proč zabíjí. Chápala jsem jeho pocity. Rozporuplné, ale zároveň jsem sama sobě připomínala hladinu jezera v bezvětří. Byla jsem tu jenom já a ona. Po tu chvíli, co umírala, patřil vesmír jenom nám. Chápala jsem, proč se o to se mnou chtěl podělit. Bylo to až neskutečné. Zdálo se mi, že mi snad ani nemůže být líp.

Papír jsem skoro lítostivě hodila do záchodu a za ním brzy následovaly i gumové rukavice rozstříhané nůžkami na nehty. Pečlivě, s pedantskou přesností, jsem očistila i hodiny, kdyby na nich Clyde nechal otisky. Injekci jsem si strčila do kapsy a jako v transu opustila koupelnu. Tohle je teď místo činu. Tohle je teď místo činu, kde zemřela moje matka.

Vyšla jsem před dům a zhluboka se nadechla chladného večerního vzduchu. Byl těžký a vlhký. Bude znovu pršet. Bude to jen krátká, zběsilá přeháňka, která zmizí stejně rychle, jako přišla? Nebo to bude líný, dlouhý liják, který bude nekonečný jako proud té krve? Té nádherné, teplé krve.

Vzala jsem z garáže lopatku s čelovkou a zamířila s ní do lesa. V kořenech vzdálenějšího stromu jsem kousek od spícího mraveniště pohrbila injekci a vrátila se zpátky domů. Vyndala jsem z kapsy telefon a vytočila tísňovou linku.

„Policie České republiky, jak vám můžu pomoci?“ spustila mile nějaká žena a definitivně tak přetrhla to zvláštní pouto, které jsem sdílela se svou první obětí.

Trhavě jsem vydechla. „Moje máma je mrtvá,“ řekla jsem a rozbřečela se.

PISTÁCIOVÉ DŮKAZY

„Prosím vás, uklidněte se,“ silně se mnou zatřásl mladý sanitář. „Musíte se uklidnit a všechno bude v pořádku, ano?“ naléhavým tónem se mě snažil udržet, abych nepropadla do dalšího bouřlivého záchvatu pláče. Byl docela hezký, soucitně na mě mrkal těma svýma velkýma modrýma smutnýma očima a věřil, že jsou v jádru všichni dobří.

Vsadím se, že nikoho v sanitce a ani z přijíždějící hlídky nenapadlo, že zrovna já, typická pubertáčka, ze které trochu čpí víno, je vrahem.

„Ale ona je mrtvá,“ zaštkala jsem odpověď a mocně popotáhla. Uvnitř mi to bylo úplně jedno. Jako kdyby někdo zmáčkl vypínač a má duše se oddělila od těla. Nic jsem necítila, jen ten nebeský klid. Všechno jsem to jenom hrála. Ale ukázkově,

nikdy by mě nenapadlo, jak dobrá plačka jsem. Šlo to ze mě úplně přirozeně, ani jsem se skoro nemusela snažit. Jako kdyby se ve mně probudil program, který dokáže dokonale uhodnout, jakou emoci má právě vyprodukovat.

„Pššš,“ konejšivě zašeptala nějaká doktorka, jejíž obličej se v poblíkávajícím světle v rychlém sledu měnil z relativně hezkého do starého a zvrásněného. „Bude to v pořádku, ano?“ chytila mě za ruce a sanitář přese mě přehodil nějakou deku. „Postaráme se o vás, ano?“ slíbila mi a úkosem se podívala na policisty, kteří jen bezradně postávali a mluvili do vysílačky. Ten podivný šumivý zvuk nervózních hlasů mi spolu se zapnutými majáčky přišel podivně uklidňující.

Měla jsem v sobě zafixováno, že policie všechno vyřeší, a možná proto jsem přestala tak zuřivě plakat. Teda všichni okolo mě měli věřit, že jsem docela klidná kvůli jejich příjezdu. Protože ti chlápci v modrém si přece se vším poradí...

Poradí si i s touhle vraždou?

Pak už to šlo ráz na ráz. Jako kdyby každý den řešili podezřelou smrt matky dvou dětí ve vaně. Místo činu oblepili páskou a v doprovodu expertů v gumových rukavicích a s kufříky sebejistě vstoupili dovnitř. Dál už jsem nic neviděla, protože za mnou zavřeli dveře sanitky a jako šílenci se se mnou rozjeli do nemocnice.

Moje tělo se stále zoufale třásl a statečně vytvářelo další hektolitry slz. Ždíkala jsem dlaň toho hnědovlasého muže a jedním uchem poslouchala ženiny kecy. Pořád dokola omílala úspěchy vyšetřování a irelevantní informace o bezpečném místě, kam mě vezou, ale i s rozmazaným viděním jsem poznala, že je stejně zhrozněná jako můj fyzický obal.

„Máme někomu zavolat?“ obětavě se nabídl modroočko a střelil výhružným pohledem po blondýně. Ona jen pokývala

hlavou a vytáhla z kapsy kalhot telefon. Odemkla ho a čekala, až jí nadiktují číslo. Když jsem ze sebe nebyla schopná vydat hlásku, mateřsky mě pohladila po rameni a soucitně se usmála.

„Neboj se, zavolám ti, koho chceš,“ znovu přívětivě zvedla koutky a já si bezděčně vzpomněla na svou učitelku ze školky. Taky nosila přísný drdol, malovala si rty přehnaně tmavou barvou a docela hezky se smála. „Potřebuješ si promluvit s někým blízkým, ne jenom s psychologem,“ vysvětlila mi, jako kdybych to nevěděla. Tomu chladnému stvoření v mé hlavě to jasné bylo, ale moji vnější stránku to ani napadnout nemohlo, protože na to byla příliš otřesená. „Budeme volat rodině, že jsi u nás, ale chceš někoho mimo ni?“ upřesnila mi nabídku.

„Zavolejte mojí nejlepší kamarádce,“ hlesla jsem a naoko se pokusila tolik neškubat rameny. Když jsem trochu zklidnila dech, nadiktovala jsem jim číslo.

„Dobrý den, tady doktorka Blatenská, volám vám ohledně vaší nejlepší kamarádky,“ představila se a já živě viděla Sestřiččino zalapání po dechu, že mě Clyde opravdu přizabil. „Ne, nebojte se, je naživu a nekrvácí,“ věnovala mi chlácholivý pohled, že všechno jde podle plánu. „Ano, přesně o to jsem vás chtěla požádat. Je otřesená a potřebuje uklidnit. Upřímně, náš psycholog za moc nestojí, a navíc už má po práci, takže těžko říct, jak dlouho mu bude trvat, než dorazí.“ Zase se odmlčela. „Výborně, ohlaste se na vrátnici jako můj host, přivedou vás k ní.“ Spiklenecky na mě mrkla a sanitář sáhl po kapačce.

„Ne, ne, prosím,“ vyjekla jsem a znovu se srdceryvně rozbuřila, když vytáhl jehlu. „Já, já se strašně bojím,“ zalykala jsem se a vzepřela se proti pásům.

Doktorka přikryla mikrofon dlaní. „Nech ji být, sakra,“ štěkla po něm a vrátila se k hovoru. „Skvělé, že můžete přijet

tak rychle. Na shledanou,“ rozloučila se a mobil schovala zase zpátky do kalhot.

„No vidíš, holka,“ sanitář mě rozechvěle pohladil po paži a snažil se zakrýt nervozitu z toho, že mě tou kapačkou ještě víc rozrušil. „Přijede ti kamarádka.“

„Mám ještě sestru,“ upozornila jsem ho a přes ucpaný nos to muselo znít fakt srozumitelně. „Ale ta spí u kámošky,“ dodala jsem a znovu hlučně popotáhla.

„Uvědomíme tvého otce a on se o všechno postará, souhlasíš?“ navrhla doktorka.

„Dobře,“ trhavě jsem pokývala hlavou. Přemítala jsem, jestli náhodou nepřehrávám, ale oni mě v roli zraněné krávy ještě podporovali. Byli relativně mladí, a tím pádem i hodní. Zřejmě asi nikdy nevezli urvaného vraha, co vypadá, že neumí počítat do pěti.

O několik desítek minut později mě dopravili na místo. Tím hloupým, malým vozítkem mě přivezli k unavenému doktorovi, který mě jen tak zběžně prohlédl, dal mi náramek se jménem, plandavou košili a něco na uklidnění a pak mě šoupl na samotku. Ani jsem moc neprotestovala, potřebovala jsem být sama. Přemýšlela jsem, jaká je pravděpodobnost, že mě chytí. Jaká je pravděpodobnost, že s sebou stáhnou i Clyda. Pokud by mě u soudu hájil strýc, ta stará hyena, měla bych celkem slušnou šanci uhrát to na opravdovou lásku a na jeho psychopatii. Možná bych strávila pár let v pastáku, zapsali by si to do složky a byla bych zase volná.

Je to jenom jedna vražda, neznamená to, že se to bude opakovat. Neznamená to ani, že se opakovat nebude. Neznamená to nic, jen to, že ho skutečně slepě miluju.

Clyde by to odnesl hůře, zašili by ho na doživotí. Určitě by se strhly protesty a žádalo by se znovuzavedení trestu smrti, protože třináct obětí není zrovna málo. A taky by se objevili chytráci, co by tvrdili, že i jejich blízké má na svědomí, jen se

neobjevily trofeje. Jeho trofeje jsou samy o sobě divné, jenom pošuk si nechá roztřesenými prsty odsouzených na smrt skládat miniaturní, roztomilé lodičky z papíru.

„Sestřičko?“

Ten tichý hlas mě tak vylekal, že jsem sebou nepřírozně trhla a silně se uhodila loktem o plastovou pelest.

„Nechtěla jsem tě vyděsit,“ omluvila se. Jednoduchá, ničím nepošramocená starost o mou prohnílou maličkost jí číselá z očí, přijela dokonce v tmavých teplákách a staré černé mikině s lebkami, kterou má jenom na hraní počítačových her.

„Já nechtěla vyděsit tebe,“ odpověděla jsem jí a chabě se usmála. „Jsem v pořádku,“ ubezpečila jsem ji, a aby to nevyznělo příliš podezřele, promnula jsem si oči.

Pomalu a pokorně, jako kdyby zrovna ona mohla spustit další vodopád slz, vzala židli z rohu místnosti a přikradla se ke mně.

„Co se stalo, Sestřičko?“ opatrně se zeptala a posadila se. Ostražitě se ohlédla po dveřích, přece jenom, byla tu tajně, a pak už celou svou vzácnou pozornost věnovala jen mně.

„Přišla jsem domů,“ taky jsem se ztišila. „A našla jsem maminku ve vaně,“ ta slova ze mě padala automaticky, stejně jako mi další krůpěje slz stékaly po tvářích. Musela jsem vypadat vážně zničeně. Celá opuchlá, červená a s nudlí u nosu.

„Na, vysmrkej se,“ zašeptala, jako kdyby mi četla myšlenky, a podala mi z nočního stolku krabičku kapesníčků. „Jak jako našla?“

„Někdo ji podrízl,“ obličej se mi samovolně stáhl do požadované grimasy a já v hlavě obdivně zahvízdala. „A já ji našla,“ zopakovala jsem a hlučně se vysmrkala. Pak jsem zaklonila hlavu, takže to vypadalo, že zadržuju další slzy.

Sestřička najednou nevěděla, co říct. Naprázdno otevřela pusou, ale pak ji zase zavřela. Po nekonečných deseti vteřinách promluvila: „To je mi moc líto.“

Byla to taková klasická bezduchá fráze, ale já jí to věřila. Pronesla to s takovým pohnutím, že se skoro vyrovnala mému hereckému výkonu.

„Proč jsi byla tak dlouho venku?“ zeptala se podezřívavě, ale naštěstí jí zazvonil telefon. Semkla rty a odešla do protějšího rohu. „Ano?“ ozvala se bez emocí a zaartikulovala na mě jméno té nejvyhublejší holky ze třídy. „Cože?“ stálo ji hroznou práci nevykřiknout. „Motorka?“ papouškovala po ní nevěřicně a nevědomky po mně hodila tvrdý pohled. Pak se radši otočila ke zdi, aby se mi později nemusela omlouvat.

Z repráku jsem slyšela jen šum a intonaci, s jakou se vyprávějí klepy, takže jsem nemusela být génius, abych pochopila, o čem je řeč.

Abych v Sestřičce podpořila pocit, že teď na mě křičet nemůže, zkroušeně jsem si utřela slzy a zavrtala se pod levnou deku. Docela jsem si v tu chvíli přála být s Clydem. Žádné hloupé přetvářky, pláč, ze kterého mě začínala bolet hlava, a svoboda z té nádherné anonymity. Možná jsem se ho ani na minulost ptát neměla, měla jsem ho nechat být, řekl by mi ji až ve správný čas.

Myslíš, že nás chytí?

Upřímně doufám, že ne. Protože teď, teď ho konečně chápu. Chápu, proč to dělá.

Bylo to... bylo to, jako kdybychom s někým konečně našly společnou řeč. Prostě takový spojení duší. Pane bože, chce se mi plakat, jak úžasný to bylo.

Třeba nepláču kvůli nějakému obrannému mechanismu od matky přírody, ale pláču kvůli tomu pocitu.

Dávalo by to smysl. Vždyť víš, jak Clyde mluvil o Rogerovi. Jako kdyby to byla jeho dávná láska.

Zní to... Pane bože, to bylo. Pane bože. Já mu rozumím. Sakra, já ho konečně chápu. Víím, proč to dělá. Myslíš, že ze mě bude to samý? Psychopatickej sériovej vrah?

Copak ty sis vzala trofej? Ne, Clyde to na rozdíl od nás plánoval. My jsme k tomu přišly jako slepej k houslím.

Ale to nevyučuje, že se ze mě ten sériovej vrah nikdy nestane.

Sestřička dotelefonovala a přesně odměřenými kroky zamířila zpátky ke mně. Obsadila své původní místo a čekala, až jí to všechno vysvětlím.

„Přijel si pro mě,“ hlesla jsem a zraněně se na ni podívala.

„Zabil ji on,“ prohlásila chladně, jako kdyby to byla ta nejjasnější věc na celém světě. Co by asi moje nejmilejší spolusedící řekla, kdyby se dozvěděla pravdu? Seklo by to s ní? Rozječela by se a utekla na chodbu? Začala by na mě křičet a rozmlátila mi hlavu o zeď, protože jsem matkovrah, a tudíž odporná zrůda?

„Ne,“ slabě jsem jí odporovala. „Nemohl ji zabít, protože tomu neodpovídá čas. Byl celou dobu se mnou.“ Až potom jsem si uvědomila, že o něm mluvím jako o potenciálním sériovém vrahovi a omlouvám mu jen tuhle vraždu.

Měla jsi říct, že on takovej není. Že on je hodnej.

Promiň, vraždu zapírám poprvý v životě.

Vážně miluju tvůj cynismus. Je to sladký.

„Napráskala ho policii,“ změnila téma, jako by se nechumelilo, a mně se sevřelo srdce. Co když mu udělají domovní prohlídku?

Co když najdou ty zbraně? Kurva, teď jsem se mu konečně dostala blíž než kdy jindy. Nemůžu o něj teď přijít. Je můj, já jsem jeho. Patříme k sobě.

Možná proto si tam uklidil. Počítal s variantou, že se něco posere.

Je dobrej.

Je zasraně vypočítavej.

„Ne,“ zavrtěla jsem hlavou. „Určitě ne, nezná jeho jméno.“ Prohlásila jsem to sebejistě, jako kdyby ho jedno tajemství mělo ochránit. Stačí policii předat jeho popis. Je hezký, nápadný, není možné, aby si ho nikdo nikde nevšiml. Zvláště když si pro mě přijel do školy.

Pane bože, co když z toho nedopalku získají jeho DNA?

To je jeho starost. Nejsi jeho chuva, nejsi chuva jeho identity. Je to jeho věc, tak se uklidni a přestaň se o něj bát. Zvládne to, určitě to zvládne.

„Na tom nezáleží. Nějak se doslechla, co se ti stalo, a spojila si ho s tím. A není jediná, koho to trklo. Myslím, že by to mohla být pravda, Ségra,“ připomněla mi svou teorii a tvářila se smrtelně vážně.

Nemělas jí volat.

Stejně by přišla. Takhle mi pořád věří. Nevěří sice věcem okolo Clyda, ale věří mi všechno ostatní. Kdybych jí nezavolala, tlačila by na mě ještě víc.

Třeba by přišla až zítra. Nežlob se, ale obě jsme úplně strašně spokojený z toho, co jsme udělaly. Pozná to na tobě a obě jsme v píči. Do zítřka by to mohlo odeznít a ty bys zase byla ve svý starý kůži.

„Nevěřím tomu, že ji nezabil,“ pokrčila rameny a přehodila si nohu přes nohu. „Potom, co tě zbil, o tom nepochybuju,“ dodala.

„Nezabil mě,“ zapírala jsem a v podstatě to byla pravda. Všechno, co se mi stalo, bylo ve víru vášně, nemá to s násilím jako takovým nic společného.

„Ukaž mi ruce,“ požádala mě nepatrně pohnutým hlasem.

Schovala jsem je pod tu hroznou nemocniční košili, kterou jsem dostala.

„Všimla jsem si těch modřin, když ses hlásila, ty šprte,“ vítězně se ušklíbla a založila si ruce na hrudi.

„Už tam nic není,“ tvrdila jsem jí přesvědčivě. Uvnitř jsem se ale najednou stala opravdu smutnou nad tou komedií, jejíž jeviště se mi bortilo pod nohama. Všechno, co jsem ty roky zapírání sama sebe budovala, se mi rozpadalo. A mě to mrzelo.

Znělo to šíleně. Teorie, že něco cítím. Něco normálního, něco, co mě spojovalo s ostatními lidmi, i když důvod byl značně sobecký a pro obyčejné smrtelníky nepochopitelný.

Věnovala mi nekompromisní pohled a já neměla na vybranou.

„Vážně mě to mrzí,“ zamumlala jsem spíš pro sebe a snad poprvé jsem tuhle větu použila upřímně. Pomalu, jak jsem se ten okamžik, kdy si ji proti sobě poštvu, snažila oddálit, jsem vytahovala ruce zpod peřiny. „Vážně.“ Otočila jsem je dlaněmi nahoru, aby viděla všechno. V tomhle už jsem jí lhát nechtěla. Psychicky mě to deptalo, což zní snad ještě uhozeněji.

„To říkáš vždycky,“ chytila mě za předloktí, palcem lehce pohladila sotva znatelný světle zelený proužek od jeho rukou a pak mou paži zase skoro zhnuseně odhodila. „Už nevím, co fakt myslíš vážně.“ Nadechla se k dalšímu proslvu a já byla ochotná přijmout všechno, co mi vyčte. V ten okamžik jsem si to zasloužila, ale o Clydovi prostě vědět nemohla. Ne celou pravdu. „Ten kluk tě ničí, Ségra. Nesnáším ho, a to jsem ho ještě ani nepotkala. Nejradši bych ho nechala zavřít, protože –,“ rozmáchla se rukama a vstala.

Jen jsem sklopila pohled.

Vážně měkneš.

Neměknu, jen nemám jinou možnost.

Takže si ji teď necháš proti sobě poštvat?

Tak mi řekni, co mám dělat.

Nevím, ale přece nemůžeš jen tak sedět a poslouchat, jak ti mluví do duše, i když ví hovno.